

Lisa Regan

Diep onder de grond

Deel 5 van de *Josie Quinn*-serie

Vertaald door Textcase

PROLOOG

Het geschreeuw volgde haar, het galmde overal om haar heen. Ze rende over de heuvelrug en vluchtte de duisternis in, haar voeten schrapend over de begroeiing en losse stenen. Rechts van haar was een steile afgrond, honderden meters de diepte in. Ze wist niet precies hoever, maar wel dat de val genoeg zou zijn om haar te doden. Links van haar was een muur van dichtbegroeid bos.

Toen het eerste schot klonk, week ze uit naar links, in de richting van de bomen. Takken sloegen op haar armen en in haar gezicht, en sneden in haar blanke huid. Toen ze met haar tenen achter een boomwortel bleef haken, vloog ze door de lucht. Bladeren en stenen kwamen op haar af en ze stootte met haar elleboog tegen een grote rots. Een afschuwelijke pijnscheut schoot via haar arm omhoog tot in haar schedel. In de verte hoorde ze nog steeds het geschreeuw. Hortend en stotend krabbelde ze overeind. Ze hield haar elleboog tegen haar lichaam gedrukt. Tranen rolden over haar wangen, maar paniek en de wil om te overleven dreven haar dieper het bos in.

Er klonk nog een schot in de nacht.

Ze moest zo ver mogelijk bij het kamp vandaan zien te komen, maar het bladerdek boven haar, dat al dichter werd nu het voorjaar was, blokkeerde het licht van de maan en hulde het bos in totale duisternis. Van welke kant was ze gekomen?

Er klonk nog een schot, als het klappen van een zweep. De echo galmde om haar heen. Ze kon niet uitmaken van welke kant het was gekomen. Met haar goede arm zocht ze op de tast haar weg en ze bad dat ze van

de schoten vandaan liep. Haar vingers gleden over boomstammen en takken. Twijgjes en stengels kraakten onder haar voeten. De spieren in haar kuiten verkrampden. Hoelang had ze al gerend? Het voelde als uren, maar dat was onmogelijk.

Vlakbij brak een tak. Het geluid doorboorde de gillende paniek in haar hoofd. Ze draaide zich met een ruk om, maar zag niets in de duisternis. Toen klonk er een stem, kil en kalm. Het geluid sneed als een mes door haar heen en verlamde haar.

‘Dacht je echt dat je kon ontsnappen?’

‘Alsjeblieft,’ jammerde ze. ‘Alsjeblieft, niet doen.’

Ze voelde de harde loop van het pistool tegen haar achterhoofd.

‘Je zult me nooit meer verlaten.’

Dikke, zwarte rook kwam in golven uit Josies oven, langs de randen van de deur. Hoestend drukte ze de knop in om de oven uit te zetten en wapperde de rook weg met een doek. Aan de andere kant van de keuken krijste de rookmelder.

‘Shit,’ zei Josie.

Ze liet de oven voor wat hij was en rende van raam naar raam om ze open te zetten en om wat van de rook naar buiten te wapperen. Noahs stem klonk boven het lawaai van het alarm uit. ‘Josie? Alles in orde? In hemelsnaam...’

Ze sleepte een van haar keukenstoelen door de keuken, ging erop staan en trok de rookmelder van de muur. Vervolgens sloeg ze ermee op de tafel en haalde de batterijen eruit om het lawaai te stoppen. Toen schoof ze hem aan de kant en glimlachte schaapachtig naar Noah.

‘Wat doe je?’ vroeg hij. Hij zwaaide met zijn hand om wat van de rook uit zijn ogen te krijgen.

‘Het is in orde,’ mompelde ze. ‘Er staat niets in brand.’

‘Daar lijkt het wel op,’ merkte hij op.

Josie liep terug naar de oven, trok ovenhandschoenen aan en reikte in de duisternis, op zoek naar de randen van de springvorm. Wat ze tevoorschijn haalde, deed hen beiden een grimas trekken.

‘Wat... was dat?’ vroeg Noah.

Josie gooide de hele boel in de gootsteen. ‘Het had een frambozentaart moeten worden. Je moeder houdt toch van frambozen?’

Noah vertrok zijn gezicht. Josie herkende die blik als deels medelevend,

deels sceptisch en een beetje als het inhouden van zijn lach. ‘Eh, ja. Maar als je iets voor het toetje wilde maken, waren brownies ook prima geweest. Of een tulband of zo.’

Josie wees naar het aanrecht, waar drie springvormen op een verwrongen, zwartgeblakerde hoop lagen. ‘Dat zijn de brownies, dat was een tulband en die laatste was een chocoladetaart van een verdomde taartmix die ik nog heb laten aanbranden.’

Noah leunde tegen de deurpost en hield zijn hand voor zijn mond. Josie wees naar hem met een overhandschoen. ‘Waag het niet om te lachen.’

‘Misschien iets kouds? Drilpudding? Iets simpels,’ zei hij tussen zijn vingers door.

‘Ben je gek? Ik kom niet met drilpudding aan bij je moeder voor het eten.’

‘Iets uit de winkel,’ opperde hij. ‘Dat is simpel.’

Josie zou nooit van haar leven iets simpels meenemen naar het huis van Colette Fraley. Die vrouw was de ideale huisvrouw. Alles wat ze kookte, zag er heerlijk uit en smaakte nog beter. Haar tuin was weelderig, kleurrijk en perfect gesnoeid. Ze vond zelfs nog tijd om prachtige quilts te naaien die ze doneerde aan pleegkinderen. Colette was de reden dat Pinterest was bedacht. Mensen zoals Josie konden niet op tegen de Colette Fraleys van de wereld.

Colette tolereerde Josie al nauwelijks, maar ze had haar voor het eerst opgedragen om een toetje mee te nemen naar hun maandelijkse etentje. Josie zag het verzoek voor wat het was – een uitdaging – en ze zou verdomme laten zien uit welk hout ze gesneden was. Nou, misschien dan. Als ze iets uit de winkel zou kunnen laten doorgaan voor haar eigen creatie.

Josie leunde met haar heup tegen het aanrecht. ‘Ze zal me nooit mogen, hè? Zelfs al kon ik met mijn ogen dicht een chocoladesoufflé in elkaar flansen, zou het niets veranderen.’

Noah was in twee vlugge stappen bij haar en pakte haar bij de schouders. ‘Je denkt er te veel bij na. Wees gewoon jezelf. Ze trekt wel bij.’

Nee, dat doet ze niet, dacht Josie, maar ze wilde niet weer dezelfde discussie met Noah voeren. Ze waren nu een jaar samen en in die tijd was Josie erachter gekomen dat zijn moeder de belangrijkste persoon in Noahs leven was. Hij was de jongste van drie kinderen, maar zijn broer woonde in Arizona, helemaal aan de andere kant van het land, en zijn zus en haar man woonden twee uur rijden bij hen vandaan. Noahs ouders waren gescheiden toen hij een puber was, en voor zover Josie wist, hadden de kinderen geen contact met hun vader.

Josie keek op het klokje op haar magnetron. ‘Dan wordt het maar iets uit de winkel. We moeten er over een half uur zijn.’

‘We zeggen wel dat je het druk had met je werk’, opperde Noah, ‘en dat je geen tijd had om iets te bakken.’

Josie barstte in lachen uit en trok haar ovenhandschoenen uit. ‘Ergens denk ik niet dat dat zal helpen.’ Praten over het werk herinnerde Colette er alleen maar aan dat Josie haar lieve zoon een paar jaar geleden had neergeschoten tijdens een bijzonder gespannen en complexe zaak van vermiste meisjes. Josie en Noah waren allebei hooggeplaatste leden van de politie van Denton en de afgelopen paar jaar hadden ze zaken behandeld die zo schokkend en spraakmakend waren geweest dat ze het nationale nieuws hadden gehaald.

Noah begon de ramen dicht te doen. ‘Kleed je maar gewoon om,’ zei hij. ‘Het komt wel goed.’

Twintig minuten later zat Josie op de rijdersstoel van Noahs auto, met een doos met brownies uit de winkel op haar schoot. Ze voelde zich allesbehalve goed toen ze door de straten van Denton zigzagden. De stad besloeg ongeveer vijftien vierkante kilometer en een groot deel daarvan bestond uit de ongetemde bergen van centraal Pennsylvania, met hun bochtige eenbaanswegen, dichtbegroeide bossen en wijdverspreide landelijk gelegen woningen. Het bevolkingsaantal bedroeg al

haast meer dan dertigduizend, en steeg gedurende het collegejaar. Dat zorgde voor genoeg conflicten en misdaad om de politie van Denton, waar ze beiden werkten, bezig te houden. Josie voelde een knoop in haar maag toen ze Colettes oprit opreden. Volgende keer, beloofde ze zichzelf, zou ze die verdorpe frambozentaart maken, al zou haar huis verdomme afbranden.

‘Dat is gek,’ zei Noah, terwijl hij de auto in de parkeerstand zette.

Josies blik volgde die van hem naar Colettes voordeur, die op een kier stond. Ze had geen tochtdeur, alleen een dikke houten voordeur, die vrolijk blauw geschilderd was, en die was versierd met een zelfgemaakte voorjaarskrans met gele kunstbloemetjes.

Josie liet de brownies op de rijdersstoel staan en volgde Noah het stoepje op naar de voordeur. Samen liepen ze de drie treden omhoog naar het betonnen bordes met bloempotten aan weerszijden van de deur. ‘Mam?’ riep Noah.

Josie legde haar hand op zijn arm. ‘Wacht,’ zei ze. Ze bracht haar hand naar haar schouderholster en merkte dat ze die niet droeg omdat ze vrij was. ‘Moeten we dit melden?’

Hij glimlachte onzeker naar haar. ‘Wat melden?’

Josie gebaarde naar de openstaande deur. ‘Er is iets mis,’ fluisterde ze.

Noah lachte. ‘Waarom denk je dat er iets mis is? Mam heeft de deur open laten staan. Ze vergeet de laatste tijd dingen, weet je nog?’

Josie wist het inderdaad nog. Noah en zijn zus hadden er onlangs meerdere gedempte gesprekken over gehad of ze haar zouden laten testen op de ziekte van Alzheimer of dementie, ook al was ze nog maar in de zestig. Toch kon ze de toenemende angst in haar maag niet van zich afschudden, toen ze Noah door de deur volgde naar Colettes woonkamer, die ook in het blauw was ingericht. Het was aan het eind van de middag en het tanende zonlicht sneed door de kamer en liet de hardhouten vloer glimmen. Het laatje van het bijzettafeltje stond open en de inhoud lag verspreid over de vloer: Colettes leesbril, een zakje tissues, een pen en

een notitieblok. Josie deed een stap naar voren. Er lagen ook nog dingen in het laatje. Had Colette iets gezocht?

‘Mam?’ riep Noah weer. Hij liep verder het huis in.

De eetkamer was donker en onaangeroerd. Josie vroeg zich af of Colette was vergeten dat ze zouden komen. Normaal gesproken was de tafel gedekt tegen de tijd dat ze aankwamen voor het eten. Sterker nog, elke andere keer zou het hele huis naar Colettes heerlijke kookkunst ruiken.

‘Noah,’ zei ze. ‘Ik denk echt -’

Maar hij was al in de keuken, waar hij zijn moeder weer riep. Josie haastte zich achter hem aan. De plafondlamp scheen op het keukenblok, dat netjes en schoon was. Alles stond op zijn plaats, afgezien van twee laden die openstonden. De inhoud ervan lag verspreid op het aanrecht erboven: theedoeken, een kurketrekker, afhaalmenu’s, een zaklamp, een paar kaarsen en een aansteker.

Josie klemde een hand op Noahs schouder en draaide hem naar de achterdeur, die ook openstond. Onder haar handpalm voelde ze hoe hij met meer urgentie bewoog. Terwijl ze door de achterdeur liepen, riep Noah weer: ‘Mam?’

Hun voeten zonken weg in het weelderige gras toen ze stilstonden om de achtertuin af te speuren. Een hoog wit hek met bloembedden erlangs bakende de tuin af, en in de hoek stond een klein houten schuurtje. Josie deed een stap in de richting van de patio in het midden van de tuin, die volstond met zware metalen tuinmeubels, en liet haar blik over elke centimeter van de tuin glijden. Ze hapte naar adem en wees naar iets wat uit een van de bloembedden stak. ‘Goeie genade, Noah. Is dat...’

De woorden stierven op haar lippen en ze rende de tuin door, gevolgd door Noah.

Colette lag op haar buik, haar bovenlichaam in het bloembed. Alleen haar uitstekende voeten waren op afstand zichtbaar. Van dichtbij merkte Josie onmiddellijk de tuinhandschoenen aan haar handen op en iets verderop een troffel in de aarde.

‘Mam,’ riep Noah met paniek in zijn stem. Hij zakte op zijn knieën. Josie volgde hem. Samen rolden ze Colette op haar rug. Haar ogen waren gesloten en er zat aarde op haar wangen en kleding. Josie voelde de kou van Colettes lichaam aan haar handen, toen ze met haar vingers in haar nek zocht naar een hartslag, maar niets vond.

Noah had zich al over haar borst gebogen, de ene hand op de andere, vingers in elkaar, om haar te reanimeren. Terwijl hij dertig borstcompressies telde, kantelde Josie Colettes kin, zodat haar mond open kwam te staan, en kneep haar neusgaten dicht.

‘Nu,’ spoorde Noah haar aan, zodra hij stopte met de compressies.

Josie drukte haar mond op die van Colette en ademde uit om Colettes longen te vullen. Er plakte iets stinkends en korreligs aan Josies lippen en de lucht stroomde niet door naar Colettes borst, zoals zou moeten. Hoestend ging ze rechtop zitten en veegde haar mond af.

‘Wat ben je aan het doen? Jezus, Josie. Ga door. We moeten haar redden,’ schreeuwde Noah.

Hij duwde haar aan de kant en drukte zijn mond op die van Colette, maar na één ademteug kwam ook hij hoestend en proestend omhoog.

‘Het is aarde,’ zei Josie. ‘Jezus, Noah. Het is aarde.’

Ze duwde hem voorzichtig opzij, stak haar vinger in Colettes mond en schepte er een kleine klomp natte, bruine aarde uit. Dat deed ze nog drie of vier keer, maar nog steeds waren haar luchtwegen niet vrij. Haar hart stokte in haar borstkas. Noah zat verstijfd naast haar. Zijn mond was opengesperd, vol afschuw. ‘Help me,’ riep Josie. ‘Help me om haar op haar zij te krijgen.’

Alsof hij in slow motion bewoog, reikte Noah naar voren en duwde tegen de schouder van zijn moeder, terwijl Josie haar op haar zij draaide. Ze hield haar vingers nog steeds in Colettes mond om de hard geworden aarde te verwijderen. Toen ze dacht dat ze er het meeste uit had gehaald, draaide ze Colette weer op haar rug. Weer probeerde ze lucht in haar borst te blazen, maar Colettes luchtwegen waren volledig geblokkeerd.

Ergens in haar achterhoofd wist Josie dat Colette dood was, maar ze kon de blik van pure verschrikking op het gezicht van Noah niet verdragen, dus ging ze door. ‘Bel 911,’ schreeuwde ze, en boog zich over Colettes borst om weer met borstcompressies te beginnen. Hij verroerde zich niet. Hij hield zijn blik op het gezicht van zijn moeder gericht.

Terwijl Josie bezig was met reanimeren, droop het zweet van haar voorhoofd en druppelde het van het puntje van haar neus op Colettes levenloze lichaam. ‘Nu, Noah. Schiet op. Bel 911.’

Josie ging door tot haar schouders en armen pijn deden, tot haar gezicht onder de resten van de aarde in Colettes mond zat, tot haar hele lichaam doordrenkt was met zweet, en tot de ambulancemedewerkers arriveerden en haar voorzichtig wegtrokken. Heel ver weg hoorde ze hen informatie naar elkaar roepen terwijl ze het van haar overnamen, en na enkele minuten hoorde ze een van hen het tijdstip van overlijden noemen.

Toen hoorde ze een schreeuw – laag, rauw en hartverscheurend – uit Noahs keel komen.